

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **D. S.**, zast. Mgr. Dagmar Dřímlovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2007, čj. MHMP 151416/2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2007, čj. 4 Cad 85/2007 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatelky, Mgr. Dagmar Dřímlové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2007, čj. MHMP 151416/2007. Uvedeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 20. 2. 2007, čj. P4/29589/07/OSOC/KRAL/ 1786, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání mimořádných výhod pro občany těžce zdravotně postižené.

Městský soud v Praze předně zjišťoval, zda jsou v dané věci splněny podmínky řízení, přitom dospěl k závěru, že tomu tak není. Přezkoumání napadeného správního rozhodnutí ve správním soudnictví je vyloučeno podle § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České socialistické republiky v sociálním zabezpečení (dále jen „zákon č. 114/1988 Sb.“). Podle tohoto ustanovení jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že prvoinstanční správní orgán rozhodoval podle zákona č. 114/1988 Sb. o žádosti žalobkyně o přiznání mimořádných výhod. Žaloba tedy není přípustná [§ 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)] a Městský soud v Praze ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Usnesení Městského soudu v Praze napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, posléze doplněnou ustanovenou zástupkyní, z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Má za to, že došlo k nedorozumění, neboť nenapadala Magistrát hl. m. Prahy, nýbrž komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, jmenovitě MUDr. N. a MUDr. Ž. Jejich výroky stěžovatelku poškodily po stránce psychické, zdravotní i společenské. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 34 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1988 Sb. rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností o přiznání mimořádných výhod těžce zdravotně postiženým občanům.

Podle § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb. jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e).

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

Jak již konstatoval Městský soud v Praze, rozhodovaly správní orgány v daném případě o přiznání mimořádných výhod těžce zdravotně postiženým občanům ve smyslu § 34 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1988 Sb. Soudní přezkum těchto rozhodnutí je podle § 56c písm. a) tohoto zákona vyloučen. Městský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřipustnou.

K námitce, podle níž bylo úmyslem stěžovatelky napadnout přímo posudek posudkové komise MPSV, lze uvést pouze to, že tento posudek je podkladem pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu (srov. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.), a nikoli samostatným správním rozhodnutím. Ani jej proto žalobou ve správním soudnictví napadnout nelze.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že napadené usnesení netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 1600 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu